

Til socialministeren (23/5 2000) af:

Tove Videbæk (KRF):

»Vil ministeren kommentere artiklen »De smadrer min fars liv« fra Ekstra Bladet den 19. maj 2000, og oplyse, om det er korrekt, at ansatte i Gedved Kommune har haft kendskab til eller mistanke om, at den i artiklen nævnte 60-årige person angiveligt har været udsat for vold eller former for tvang?«

Supplerende svar (9/8 2000)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg har til brug for besvarelsen indhentet Gedved Kommunes bemærkninger. Gedved Kommune har oplyst, at der i den omtalte sag ikke er fundet dokumentation for, at kommunens plejepersonale på noget tidspunkt har haft kendskab til, at den pågældende har været udsat for vold eller former for tvang.

Gedved har i øvrigt redegjort nærmere for det konkrete sagsforløb og har oplyst, at sagen har været behandlet af klagerådet og af Socialudvalget, som har fundet, at kommunen har ydet den fornødne personlige hjælp og pleje efter servicelovens § 71.

Gedved Kommunes redegørelse giver mig ikke anledning til yderligere bemærkninger og jeg finder ikke grundlag for at foretage mig videre i den konkrete sag.

Ad spm. nr. S 2787

Fra socialministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Tove Videbæk stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 8973, lød således:

Til socialministeren (23/5 2000) af:

Tove Videbæk (KRF):

»Vil ministeren oplyse, om en offentligt ansat, der har kendskab til eller mistanke om, at en senil klient bliver udsat for vold, har pligt til at underrette sin foresatte og/eller politiet?«

Supplerende svar (9/8 2000)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Til brug for besvarelsen har jeg indhentet udtalelser fra justitsministeriet og Kommunernes Landsforening.

Justitsministeriet har oplyst følgende:

»Der består ingen almindelig pligt til at afværge eller anmelde truende eller begåede forbrydelser, men lovgivningen fastsætter for særlige tilfælde forskrifter herom. Således pålægger straffelovens § 141, stk. 1 bl.a. pligt til at afværge visse alvorlige forbrydelser, som truer menneskers liv eller velfærd.

Efter § 141, stk. 1 straffes den, som er vidende om, at en forbrydelse, der medfører fare for menneskers liv eller velfærd, tilsigtes begået, og som ikke gør, hvad der står i den pågældendes magt for at forebygge forbrydelsen eller dens følger - om fornødent ved anmeldelse til øvrigheden - hvis forbrydelsen bliver begået eller forsøgt. Strafferammen er hæfte eller fængsel indtil 3 år eller under formildende omstændigheder bøde.

Den, der undlader at foretage sådanne forebyggelseshandlinger, straffes dog ikke, hvis disse handlinger ville medføre fare for liv, helbred eller velfærd for vedkommende selv eller vedkommendes nærmeste, jf. § 141, stk. 2.

Som det fremgår, retter pligten i følge § 141 sig mod tilfælde, hvor den berørte person har kendskab til, at en af de forbrydelser, som nævnes i bestemmelsen, tilsigtes begået. Pligten består i at foretage relevante skridt til at forebygge forbrydelsen eller dens følger. Sådanne skridt kan efter omstændighederne bestå i at underrette foresatte eller indgive anmeldelse til politiet.

Pligten til at afværge forbrydelser i følge § 141 - om fornødent ved anmeldelse - gælder uanset en eventuel tavshedspligt.

Straffelovens § 141 suppleres af en række straffelovsbestemmelser om pligt til at komme personer i livsfare til indsætning. Der kan bl.a. henvises til straffelovens § 253 om undladelse af efter evne at hjælpe nogen, der er i øjensynlig livsfare.

Kommunernes Landsforening har udtalt følgende:

»I forhold til borgere, der modtager hjælp efter den sociale lovgivning, kan der ofte være et særligt beskyttelseshensyn f. ex i det tilfælde, hvor borgeren ikke er i stand til fuldt ud at tage vare på sig selv, fx senile klienter.